

Een collectie in kartonnen dozen

Martijn Sandberg (40) is kunstenaar, gespecialiseerd in 'beeldtekst'. Hij heeft voor de liften in de bibliotheek een kunstwerk ontworpen: *If these walls could speak*. Hij selecteerde 343 titels uit de 600.000 die er in totaal op alle afdelingen staan. Zijn typografische werk is te zien zijn door de glazen achterwand van de liften. "Een bibliotheek is als een collectief geheugen, voor iedereen toegankelijk. Met de lift scroll je als bezoeker langs mijn werk en daarmee door het archief van de bibliotheek. Het ging me puur om de titels, niet om de inhoud. Een aantal titels vond ik door in de database zoektermen in te toetsen die iets te maken hadden met mijn idee. Met de woorden 'bedacht', 'gestolen' en 'geleend' kwam ik bij titels terecht als *Wat een goed idee!* en *Hoe verzin je het?* Boeken waarvan ik nog nooit had gehoord, maar dat is juist mooi. Ik heb titels samengebracht terwijl ze inhoudelijk

eigenlijk niets met elkaar te maken hebben."

Sandberg heeft geen sterke aandrang zich te omgeven met zijn boeken. Hij heeft er wel een heleboel, daar niet van, maar ze zitten voor een groot deel opgeborgen in kartonnen dozen. Af en toe snort hij er eentje op die hij nodig heeft. Behalve zijn lievelingsboeken, die heeft hij graag om zich heen. Zoals *Westkunst*, een Duitstalig boek over hedendaagse kunst sinds 1939. Zoals wel meer kunstenaars wordt Sandberg vaak aangetrokken door de buitenkant, maar ook door een eerste druk, een bijzondere editie of verschillende edities van hetzelfde boek. Hij is om die reden ook niet iemand die de deur platloopt bij de bibliotheek, nog afgezien van zijn aversie ergens lid van te zijn. "Het is niets voor mij een boek in mijn handen te hebben wat ik vervolgens weer terug moet geven. Als ik niet de aandrang heb het te bezitten, hoef

ik het ook niet te lenen. En als ik die aandrang wel voel, wil ik het hebben ook. Ik wil of een vers boek of een oud origineel, beide lenen zich niet voor lenen."

Hij moet nog wel ergens een bibliotheekboek hebben dat hij nooit heeft teruggegeven, waarschijnlijk geleend in de openbare bibliotheek in Leiden. Het was een prentenboek waar grote gaten in zaten omdat iemand anders er plaatjes had uitgeknipt. Typisch bibliotheekgedrag waarin Sandberg wel is geïnteresseerd: de boodschappen die mensen achterlaten in bibliotheekboeken, direct of juist met een dubbele bodem. Er wordt in boeken heel veel onderstreept, kantlijnen worden volgend met raadselachtige aantekeningen en er worden bladzijdes uitgescheurd. "Je ziet weleens dat hele zinnen zijn doorgekrast tot ze niet meer leesbaar zijn. Waarom doen mensen dat? Wat is de gedachte daarachter? Dat boeit me wel."